

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XII. Opera admiranda, quæ Deus per illam patravit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XII.

Opera admiranda, quæ Deus per illam patravit.

EXordior à continuò & notorio miraculo, quod multi testes jurati asseverant, omnesque jurare possemus, qui aliquando ingressi sumus ad inviscendam hanc Venerabilem Virginem, & capiendum solatium ex ejus consilijs ac precibus, quas ab illa petebamus: & est, quòd licèt triginta annis, semper lecto affixa, in angusto maneret cubiculo, semperque clauso, siquidem ipsius oculos lumen offendeat, & ibidem peragerentur obsequia, quibus eget corpus, & quæ tot symptomatum cura medicinalis exigebat, tandemque licèt illud integris propè diebus implerent, siue jam ipsius lociæ, siue alij eam visitantes; nunquam tamen in dicto cubiculo sit animadversus ullius generis adversus odor, ac si foret campus cuiusvis aurtæ pervius; sed neque etiam gratus, nisi inferretur ab intrantibus, qui nihilominus illius affectibus corporalibus notabiliter incommodabat. Omnes id ponderant admirabundi, & Doctor Gabriel de Canseco admirationi junctâ suâ insigni pietate ac doctrinâ, quâ casum examinavit, juramento confirmat in testimonio authentico, quod hac de re dedit, ubi sic ait.

Scio quoque, secundum convetas ab omnibus, & imprimis à me, per tot annos exercitij meæ professionis, quibus visito infirmos, observatas naturæ leges, esse singulare, quod evenit in eo cubiculo, in quo Sancta penè triginta annis ægrotavit. Tam altitudo dicti cubiculi, quàm latitudo, est undecim pedum ac dimidij, & longitudo pedum tredecim. Erat in illo constructa ex tabulis clausura, intra quam stabat lectus, longa septem justos pedes, totidemque minores lata, & octo pedes alta, quos ego sum dimensus. Cooperiebatur ista clausura hyeme tribus tapetibus, æstate verò tribus linteaminibus. Hinc spatium dicti cubiculi tam angustū evadebat multò

minus. Carebat luce naturali, neque perflabatur recenti aurâ, eò quòd adversaretur ipsius symptomatibus: per noctem in eo ardebat perpetuò lucerna, atque totâ ferè hyeme etiam interdiu, præter alia lumina, quæ accendebantur, dum illi celebraretur Sacrificium Missæ. Quis non videt, ex his potuisse tanto tempore, etiam in longiore & ampliore cubiculo, provenire aliquem fumum, unde inficeretur fuligine, cujus tamen non habuit, neq; habet vestigium. Usus medicinarum & fomentum, decoctorū ex herbis & oleis, aliarumque rerum, quas requirebat tam proluxa infirmitas, & ipsa infirma, quam interdum impossibile fuit ex uno ad alium situm in eo lectulo movere, nè quidem, ut juvaretur in evacuationibus naturalibus, & ijs, quas nonnunquam ars clysteribus, aliisque remedijs adhibitis procurare conabatur, continua quoq; fociarum in tam angusto loco præsentia, videntur naturaliter per tot annos, in tam exiguo, & nunquam eventilato cubiculo, aërem in eo contentum vitare potuisse & alterare, ut redderetur ingratus, quin imò intolerabilis olfactui, quod semper fieri apparet in alijs hujusmodi locis, etiam longè capaciorebus & apertis, quæ ab unica lucerna accensa, si in ijs continuè ardeat, fumo replentur. Nihilominus præter leges naturæ in cubiculo hujus Sanctæ Dominæ accidit prorsus contrarium, adeò ut, non obstantibus prædictis, in illo nunquam, utque ad diem, quo ipsam Deus abstulit, nec deinceps fuerit magis deprehensa ulla fuligo è luminum fumo, aut aliqua odoris variatio ex aëris infectione, quàm si favibus fuisset expositum ventis, & liberum à dictis causis: id quod infinites æstimavi, & celebravi tanquam miraculum, uti hodièque facio. Certò namq; mihi constat, nullum pro dicti cubiculi aëre in ista grata temperiè conservando valuisse artificium, aut industriam humanam: atque si aliquis

ingressus ad invisendam hanc Venerabilem Dominam adferebar (svaveolentem odorem, hanc ipsam fuisse causam, ut dolores ipsius auferentur, eò quod fuerit obnoxia passionibus uterinis, quæ odore bono exsuscitantur, & Sanctam pro iisdem avertendis usam huiusmodi occasionibus esse odoribus ingratis & contrariis. Haecenus doctissimus iste & fidelissimus testis, qui post aliquot paginas subjungit aliud priori simile, quod poriter jurat esse miraculosum, & refert his verbis.

Existimo & hoc esse supernaturale, quod inter tot morbos & dolores, tot annorum spatio, quibus lecto fuit affixa, corpus (cum præsertim ex sua complexionem carnem habuerit teneram) potuisse conservari vividum, & absque pellis læsione, etiam dum ita esset constituta, ut eodem decumbens situ, se non posset movere, nec ab alijs moveretur in illo angusto lecto, intra sex, & interdum decem, ac plerumque duos, tresve menses, cum alij longè breviori tempore soleant vulnerari. Expendatur & istud, quod his occasionibus interula & lodices ab ea receptæ fuerint tam munda, quam si illi tantum ante octiduum data fuissent. Quamvis autem non ignorem artis & naturæ monstra, quæ in genere sanitatis & morborum evenire solent, ut ait Averroës, scio tamen etiam hoc non esse ex illis, neque posse esse, propter miras circumstantias, & fundamenta supernaturalia, quæ præsens, ac alij eventus hujus Sanctæ continent, & quibus omnibus carent ij, quorum Averroës, Mareellus, Donatus, Esquenquius, cæterique meminerunt.

Posterius istud miraculum, aliqua saltem ex parte, confirmatur etiam juramento Dominæ Marinæ de Obregon, Monialis Professæ Trinitariæ in Conventu Rosarij, quæ socia quondam fuit nostræ Virginis, & in suo testimonio fatetur sequentia: Frequenter ego, & aliæ sociæ, quæ illi assistebamus, quandam percipiebamus fragrantiam (svavissimi odoris, quæ præsertim manus Sanctæ & Venerabilis Dominæ exhalabant. Interula, quæ illi auferebatur, ut aliâ indueretur, quod se-

mel intra duos menses solebat fieri, redolebat, ac si eximeretur ex multis floribus, gratissimum spirantibus odorem. Cibo tam modico intra diem & noctem sustentabatur, ut à me cibis appellari nequeat, optimèq; apparuerit, ipsam eo vivere non potuisse, & miraculosè fuisse à Deo sustentatam. Addo, me omnium, quæ hîc dico esse testem oculatam. Haecenus Domina Maria de Obregon.

Quidquid hucusque fuit dictum isto capite, jurata quoque affirmat fidelissima ipsius socia Mater Maria de Sanctissimo Sacramento, hodie Abbatisa in Regio Conventu S. Birgitæ, ex cuius jurato testimonio solummodo clausulas excerptam notabiles, quæ sunt sequentes: Quod eveniebat, dum illius lectus non sterneretur quandoque intra decem menses, & interula plerumque non mutaretur intra sex aut septem septimanas, accidebat quoque in cubiculo, etsi esset admodum angustū. Ego illi aliquando dicere solebam: Mea Domina, in isto cubicello necesse est repetiri araneas ætate & hyeme; quando tandem aderit dies, ut expurgetur! neq; enim amplius dignoscuntur imagines, propter pulveres, quibus sunt obstræ. Quod si illas interdum mundabamus, faciebamus, id quàm lenissimè, nè excitaremus ventum, qui ipsi vehementer erat molestus. Licet verò dictum cubiculum non esset magnopere nitidum, neque specialis illius haberetur cura, in tanto medicamento- rum usu, tantæque ipsam visitantium frequentia; nullum tamen unquam in eo sensi adversum, aut etiam gratum odorem, nisi intrarent visitationis causâ, à quibus inferretur, atque is plurimum meæ Dominæ incommodabat, ut postea excitandus esset ex combusta lana vel charta fumus, quo refocillaretur.

Erat sanctum illud & pauperculum corpus ita lecto affixum, ut si aliquando inter medendum infingeremus aciculas, à quibus deinde affligebatur, non potuerimus inter corpus & lodicem interponere manum, ut eas eximeremus. Atque licet in hoc situ multis maneret mensibus, nunquam tamen illud virgineum corpus fuit vul-

vulneratum, neque ulla protulit sordes; imò interdum sentiebamus prodeuntem ex illo odorem & fragrantiam, quæ nihil spirabat terrenum, sed aliâ quadam afficiebat suavitate ac solatio: & hoc non solum sumus expertæ, quæ postremæ fuimus ipsius sociæ, verum etiam illæ, quæ nos præcesserunt, à quibus ego id audiveram, quod postea meis oculis conspexi.

Domina Angela de Osorio addit, & observat alias circumstantias, quæ longè reddunt evidentiora continua miracula tum cubiculi, quod rarò, & non nisi obiter evertebatur, ubi prædicta omnia reperire erat, quin tamen malè oleret; tum corporis, quod per complures menses immotum, & in eodem non immutato decumbens strato, tam erat mundum & integrum, quàm est virginea bimulæ puellæ caro, adeò ut nonnunquam cœlestem exhalaret fragrantiam. Transeamus ad alia.

Contulit Deus huic suæ famulæ gratiam, ut sanaret, quos suis tangeret manibus (observatis circumstantijs, quas alibi retuli) quod illam summè angebat, quia videbat id posse ab alijs notari, sèque propterea haberi pro sancta, cum ei humilitas ipsius perivaderet, ut de se crederet contrarium. Aliquando tamen, sive dum inadvertenter tangeret infirmos, sive dum id evitare non posset, adacta mandato suorum Confessariorum, Deus per ipsam tam manifesta hujusmodi patravit miracula, ut apertissimè fuerit compertum privilegium, quod suæ purissimæ sponsæ concesserat.

Illusterrimus Dominus Josephus Gonzalez, & Domina Catharina de Baldes ipsius Conjux, jurejurando interposito, asserunt quod sequitur, & evenit Domino Joanni Gonzalez eorundem filio in pueritia, hodie in ea dignitate constituto, quæ est una è præcipuis in Hispania. Idem jurant multi alij. Contraham in compendium solummodo verba tanti viri, quantus undequaque est ob doctrinam, & prudentiam admirabilis dictus Dominus Josephus Gonzalez, qui in suo authentico testimonio sic loquitur. Habeo nunc filium no-

mine Joannem, qui, dum quatuor vel quinque esset annorum, fuit molesto & periculoso morbo correptus, quem Medici vocant epilepsiam, eoque tam vehementi & continuo, ut quavis nocte timeri potuerit, nè vitæ ipsius esset postrema. Erat affectio talis, ut quamprimum indormivisset, graviter rhonchizaret, ac inciperet contorquere os, & gyrare oculos, tremente toto latere sinistro. Inicio symptoma durabat circiter spatio, quo bis dici potest symbolum Apostolorum, deinde invalescebat magis: privabatur semper usû sensuum, & necesse fuit totâ illi nocte adesse, eò quòd quater, etiâque sexies corripere, nonnullis autem noctibus sæpius, quàm decies ac sexies. Dictus morbus perseveravit ad annum usque ætatis ipsius decimum, tametsi illi de varijs & multiplicibus prospexerim remedijs, utpote filio unico, quem solum habebam, ut idcirco mihi & Matri doloris præbuerit occasionem & afflictionem, quæ concipi potest. Dum itaque omni essemus humanâ destituti ope, confugi ad P. Michaëlem de Orenja, Confessarium Sanctæ Dominæ Marinæ, qui suo nomine ab illa peteret, ut meo filio liceret adire ejus domum, utque illa ipsi porrigeret manum, & suam impertiretur benedictionem. Ità factum fuit. Duxit dictus Pater meum puerum ad Sanctam Dominam: quid tum egerint, ignoro; Pater id dicet, à quo melius poterit exponi. Ego hoc tantummodo dico, quòd illi puer recensuerit suam infirmitatem, & Virgo ipsum blandè fuerit allocuta, tandemque ei sit bene precata, ac subjunxerit, se sperare in Deo, futurum deinceps ab eo morbo immunem, atque ut à sua Matre peteret facultatem colludendi alijs pueris, auræ capiendæ gratiâ. Tam potens fuit hujus Sanctæ benedictio, ut ex eo tempore (fuit verò, quantum meminisse possum, Majus vel Junius anni millesimi sexcentissimi vigesimi quinti) in hodiernam diem, quæ est septima Decembris anni sexcentissimi trigessimij tertij, per Dei misericordiam, nec is morbus, neq; ipsius indicium in puero fuerit animadversum, sitque etiamnum ità prorsus constitutus, ac si

acsi illum nunquam perpeffus fuiffet, cum antea tantopere eo affligeretur, ut Medici se victos faterentur. Mater ipsius & ego, qui bene novimus, qualis fuerit prædictus morbus, & quam efficaciter fit à Sancta Marina curatus, existimamus, & credimus, curationem hanc esse miraculosam, ut Deus glorificetur in Sanctis suis, qualis erat ista Domina. Hactenus dictus testis. P. Michaël de Orenja, qui adfuit, solum addit, quod Virgo, dum puero bene precaretur, signum crucis super illum formaverit.

Priusquam ad alia præcedenti similia progrediar miracula, referam unum, quod idem Illustrissimus Dominus Josephus Gonzalez, nunc Supremus Regius Quæstor, in suo testimonio his verbis jurat: Præter id, quod recensui, dum paterer intensum capitis dolorem, qui multis horis duravit, meque lecto affixit, licet in eo nullam vel subtilissimam possem fasciam tolerare, texi illud rudi capitis velo, quo usa fuerat hæc serva Dei, mihiq; reliquiarum loco erat donatum. Et quamvis esset tam rude, tempusque calidum, atque ego ex me ipso arderem, & affligerer æstu, perfundebar singulati solatio, dum illo essem tectus, statimque sensi imminutum dolorem, qui mitigabatur, donec penitus cessaret. Id æquè judico esse miraculosum ac illud, quod prius retuli. Hæc dictus Dominus.

Dominæ Emmanuellæ Ximenez de Espinaredo, conjugii Do mini Josephi de Colmenares Hurtadi de Mendoza, Assessoris Judicii Regij, fuit ortus in collo tumor sub aure, qui crevit ad magnitudinem mali aurei. Medici varia applicuerunt remedia, sed frustra, & abjectâ jam spe curationis, eò quod affectio proveniret ex humoribus frigidis in loco spongioso, decreverunt, ut sibi duos curaret aperiri fonticulos, non ut decederet tumor, qui illis videbatur insanabilis, sed cohiberetur, ne magis cresceret. Videns itaque hæc Domina, sibi non suppetere remedium humanum, quæsit Divinum: petijt à P. Fr. Andrea de Ponte, ut rogaret Sanctam, ne gravaretur ipsam Deo commendare.

Pater promisit se id facturum, & adjunxit: Domina, cum sis amica famulæ Dei, ad ipsam quasi visitationis causâ, & inter alia loquere de malè affecto tuo collo, atque simulando, acsi ei velles ostendere, quantus sit tumor, fac ut illum suâ manu contrectet. Domina Emmanuella accuratissimè morem gessit, & quasi quereretur, quam grandis esset inflatio, effecit, ut à Virgine tangeretur. Invisit illam præterea binis vicibus, eodem utens prætextu & simulatione, ut videret quis affectionis sit progressus, pariterq; obtinuit, ut à Virgine contrectaretur. Inde consecutum est, ut ex primo contactu manifestam senserit tumoris imminutionem, idemque ex alijs contactibus magis ac magis decreverit, adeo ut non quæsito alio remedio, aut ullo exijs, quæ ipsi dabantur, adhibito, fuerit intra paucissimos dies integrè liberata à morbo tam desperato, tum propter suam malignitatem, tum etiam propter diuturnitatem, eò quod duravisset septennio. Sic jurat dicta D. Emmanuella, & illius maritus, additque, fuisse omnium Medicorum sententiâ evidens miraculum, cum fuerit impossibile, ut medicamentis curaretur.

Eadem Domina similiter jurat, se, dum quodam periculossimo fuisset correpta morbo, misisse noctu ad nostram Virginem, rogatum, ut ipsam instanter Deo commendaret, statimque obdormivisse, & visam sibi in somno fuisse Dominam Marinam secum loquentem, atque in illud ipsum cubiculum intrantem in quo decumbebat; expergefactam melius habuisse, & convalescentiam fuisse continuatam, donec plenè restitueretur sanitati. Et cum retulisset somnium Patri Michaëli de Orenja (qui id ex dicta Domina Marina jam intellexerat) responsum sibi ab eo esse: Non fuit somnium vanum, sed famula Dei te verè visitavit.

Item testatur, à quadam Virginis Marinæ alumna visitatam fuisse Dominam Marinam de Colmenares suam filiam, quæ toto anno graviter ægrotaverat, & laboraverat ex febribus, quibus vehementer fuerat afflicta, eidemque aliquid nomine Sanctæ nuntiatum, & oblatum pat-

vuna

vum numisma ex aurichalco, qualia corollis precatorijs appendi consueverunt, quod applicuit ac reliquit infirmæ, & illam postmodum manè statim surrexisse sanam, ac liberam à febris. Alia præterea jurat prænominata Domina Emmanuella, & ipsius maritus Dominus Josephus Colmenares Regij Judicij Assessor (personæ ab egregijs suis dotibus & virtute notissimæ) quæ silentio prætereo, quia sunt suprà scriptis similia.

Excellentissimus Dominus Joannes Alphonfus Pimentel, Comes de Benavente, refert, inter alios, in suo juramento duos hos eventus, quos ipsiusmet verbis exponam. Scio, quod mea Domina Marchionissa de Velez habuerit fœminam è Turcia oriundam, nomine Molocam, pertinacissimam in sua secta, quæ ægrotavit ad mortem, nihil aridere ostendens, quod sciperet conversionem. Rogavit mea Domina famulam Dei Marinam, ut illam commendaret Divinæ Majestati. Adfui ego, quando hæc fœmina Mahometana cepit exclamare dicendo: Rosarium Domine Marinæ Christianæ; quod sæpius iterabat, asseverans, fuisse eam nocte apud se Dominam Marinam, & Sanctissimam Dei Genitricem, atque ab ipsa vocatam ad cælum, quod esset ducenda. Nec aliter evenit, quia suscepto Baptismo subito expiravit. Erat illa mulier, etiam antequam baptizaretur, tam fervens, ut si à quopiam vocaretur Moloca, diceret: Non Moloca, sed Maria. Res ista in domo meæ Domine Marchionissæ fuit notissima. Hucusque Excellentissimus hic Princeps, qui utpote prudens, Deumque timens, nihil aliud juratò affirmare voluit, quàm quod ipsamet audivit, & suis oculis vidit. Vt verò intel-

ligatur, quò Excellentissimus Dominus aludat, dum loquitur de Rosario, addam quod ad præsens propositum jurat P. Fr. Andreas de Ponte, qui reliquis commemoratis subjungit: Accepto nuntio Domine Marchionissæ, Domina Marina Deum ferventer pro Mahometana oravit, & ex divina inspiratione dixit suæ sociæ Marinæ Hernandez: Adi, quæso, eam servam, & sume hoc Rosarium, atque dissimulante, nemine advertente, ipsam eo attinge, & refer mihi illud. Marina Hernandez id fecit, quam cum Domina Marchionissa vidisset ingredientem, est secuta, ac vidit, quod applicaret Rosarium infirmæ, quæ tametsi totâ vitâ fuerit obstinata, continuò petivit Baptismum. Hoc fuit publicum, & notorium in toto illo Palatio, & mihi narratum est ab ipsamet Marchionissa, petente à me magno affectu dictum Rosarium, quæ tamen acquiescere debuit habito uno solo illius grano, quod ipsi dedi. Ità jurat P. Fr. Andreas de Ponte, & propè omnes testes faciunt dicti miraculi mentionem. Progredior ad aliud miraculum, quod dictus Dominus Comes de Benavente his verbis jurat.

Habui filiam meam, Dominam Magdalenam Pimentel, graviter præteritis diebus afflictam febris continuâ, cum duplici accessione. Quodam die, cum se existimaret morituram, sensu vehementem impulsam, ut ipsi adferrem effigiem Sanctæ Domine Marinæ: attuli illam, & manè reperta fuit à Medicis sana. Quod me magno affecit stupore, cum viderim, qualiter pridie fuerit constituta, & moribus multis diebus duraverit.

—o—(H)—o—

CAPUT XIII.

Describuntur alia Venerabilis Marinæ miracula.

Domina Magdalena de Cisneros (quod eadem Domina jurat, tam nobilis ac virtuosa, quàm omnes novimus) incidit in morbum tam pericu-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

losum, ut habita fuerit à Medicis pro desperata, & iussa condere sine morâ testamentum, ac de omnibus necessarijs disponere. Advenit tum quædam alumna nostræ Sanctæ Domine Marinæ, dixitque illi: Mea Domina te salvare jubet, significatque,

M m m

câtque,